

Arrest

nr. 166 928 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BROCORENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 december 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 22 december 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 30/07/2015

U werd op 15 oktober 2015 gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 09u30 tot 12u20.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn, afkomstig uit Bagdad. U bent gehuwd met J. R. A. en jullie hebben twee zonen J. en Y. Uw echtgenote en uw twee zonen zouden momenteel bij de familie van uw echtgenote in de Palestinastraat, Al Dhubat-wijk, Bagdad wonen. U zou tot de val van het regime in 2003 als militair hebben gewerkt bij het oude Iraakse leger. U zou telkens administratief werk hebben verricht met als laatste functie de administratie van salarissen van de douaniers in Bagdad. Na 2003 zou u allerhande jobs hebben uitgeoefend, gaande van taxichauffeur tot kapper. U keerde niet meer terug naar het nieuwe Iraakse leger en zou na 2009 niet meer hebben gewerkt. U stelt dat een eerste reden van uw vertrek uit Irak eruit bestond dat u als oud militair en oud-Baath-lid werd vervolgd en u daarom bang bent om naar buiten te gaan of te passeren bij een controlepost. Een tweede reden zou zijn dat er een poging zou zijn geweest om u thuis te arresteren. Een neef van u zou immers zijn opgepakt op verdenking van terrorisme. U vermoedt dat hij uw naam zou hebben genoemd als oud-officier binnen de familie en dat u daarom gelinkt werd aan een complot van oud-officieren die een video boodschap verspreidden waarin ze opriepen tot steun aan de opstandelingen van de soennitische clans en te vechten tegen de huidige regering. Half september 2014 zouden de autoriteiten daarom uw huis zijn binnengevallen. U zou toen naar de Saidiya-wijk zijn gevlucht, waar u bleef tot aan uw vertrek uit Irak op 5 mei 2015. U zou vanuit Bagdad met uw identiteitskaart een vlucht hebben genomen naar Erbil, Nord-Irak, en vervolgens met behulp van uw paspoort een vlucht hebben genomen naar Turkije. Vanuit Turkije zou u met de boot naar Griekenland zijn gereisd en vervolgens met behulp van valse documenten een vlucht hebben genomen naar België waar u op 14 juni 2015 bent aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, uw militaire badge, 3 foto's van u in militaire uniform, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen en echtgenote, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van de arrestatie van uw neef en een kopie van de beslissing van de rechtbank en een USB stick met twee fragmenten betreffende oud officieren die steun geven aan de opstandelingen.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Vooreerst maakt u onvoldoende aannemelijk dat u wordt vervolgd omwille van uw profiel als ex-militair en ex-Baathist. Zo zou u na de val van het regime in 2003 geen enkele functie hebben uitgeoefend die in verband stond met het leger of enige politieke activiteit hebben gehad. U zou verschillende baantjes hebben gehad, van taxichauffeur tot kapper (CGVS, pg.7). U zou na de val van het regime tot in 2009 bovendien nooit problemen hebben gekend omwille van uw voormalige functie ten tijde van het Baathregime (CGVS, pg.9). Redelijkerwijze kan worden verondersteld dat indien u daadwerkelijk gekend stond in uw omgeving of bekend stond bij de autoriteiten omwille van uw profiel, er zich in de jaren volgend op de val van het regime (2003) al eerdere verontrustende feiten ten aanzien van u zouden hebben voorgedaan. Het feit dat u gedurende zes jaar uw leven verder kon leiden in dezelfde buurt, zelfs op hetzelfde adres en geen moeilijkheden ondervond, geeft duidelijk aan dat u nooit echt in het vizier werd genomen door milities of door het Iraakse regime. Uw verhuis naar Dora in 2009 was ingegeven door het vertrek van de Amerikanen en de overname van de wijk door het Mehdi-leger (CGVS, pg.4). U stelt dat u door het Mehdi-leger werd gezocht omwille van uw militaire achtergrond (CGVS, pg.4), gekend in de wijk Beida (CGVS, pg.4). Dient echter te worden vastgesteld dat, indien u daadwerkelijk werd gevisieerd omwille van uw militaire achtergrond, kan worden verondersteld dat er zich al eerder feiten in deze zin zou hebben voorgedaan. Temeer u als taxichauffeur genoodzaakt was op regelmatige basis de wijk te verlaten (CGVS, pg.8) en u zodoende niet steeds op de bescherming van de Amerikanen kon rekenen. Bovendien zou het grootste deel van uw familie uit Beida zijn vertrokken (CGVS, pg.9). Beida was namelijk een sjiitische wijk en met het vertrek van de Amerikanen was ook de veiligheid er niet gewaarborgd (CGVS, pg.8). Feit is dat u van 2009 tot 2014 een relatief veilig onderkomen had in de wijk Dora, daar er zich in vijf jaar tijd ook geen enkel feit heeft voorgedaan dat erop wees dat u, door welke partij of milite ook, werd gevisieerd met het oog op vervolging (CGVS, pg.9). U stelt dat u uw adres nooit liet registreren in Dora en dat het daarom moeilijk was om u te vinden (CGVS, pg.9). De vraag dringt zich dan ook op waarom u uw voedselrantsoenen in de 'meccanic'-wijk, een subwijk van Dora, diende af te halen (CGVS, pg.11). Dit kan niet anders dan betekenen dat u er op de één of andere manier was geregistreerd.

Het is dan ook opvallend dat u, die gedurende elf jaar volgende op de val van het regime en de door u gestopte activiteiten als militair en Baathist, in Bagdad kon blijven wonen zonder zeer noemenswaardige

problemen te hebben gekend omwille van uw profiel, nu opeens in 2014 in het vizier zou komen van de autoriteiten omwille van uw verleden. Ook de manier waarop u de zaken schetst, doen bepaalde vraagtekens oproepen. Zo zou het filmpje van de ex-officieren die opriepen om tegen het regime te strijden dateren van in januari 2014 (CGVS, pg.10). U stelt dat er één, twee of drie maanden later een grote actie gebeurde tegen die officieren waarbij er ook twee van hen in uw wijk Dora werden geliquideerd (CGVS, pg.11). Merkwaardig genoeg werd u niet opgemerkt tijdens dit groots offensief en werd u op dat ogenblik niet gevisieerd (CGVS, pg.11). Uw stelling dat uw adres nog steeds in Rusafa stond en het moeilijk is om naar u toe te komen (CGVS, pg.11), is weinig overtuigend. Er kan logischerwijze worden opgemerkt dat indien de autoriteiten u daadwerkelijk medeplichtig zouden hebben bevonden aan de gebeurtenissen in januari 2014, zij u, die al vijf jaar op hetzelfde adres in Dora woonachtig was, toch op één of andere manier zouden hebben kunnen terugvinden. Dat u, toen het grote offensief gebeurde tegen deze officieren niet werd gevisieerd, spreekt boekdelen en is een duidelijke indicatie dat u op dat ogenblik niet werd gevisieerd.

U stelt vervolgens dat u pas in het vizier kwam na de arrestatie van uw neef die beschuldigd werd van terrorisme en die op zijn beurt uw naam zou hebben vermeld als oud-officier van het Baath-regime (CGVS, pg.10). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat indien de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk wilden viseren, zij dit al zouden hebben gedaan zonder de informatie van uw neef aangezien kan worden aangenomen dat het wel degelijk stond gedocumenteerd wie als officier in het leger van Saddam Hussein had gediend. Bij uw neef bleken zij immers ook snel te zijn uitgekomen. Daarenboven kunnen er zich ook vragen worden gesteld bij de manier waarop u verder uw relaas schetst. Zo zou, op en gegeven moment, een militaire eenheid uw huis zijn binnengevallen en zou u via het dak zijn gevlucht (CGVS, pg.11). Uw echtgenote zou hen hebben verteld dat u reeds een jaar eerder naar Turkije was vertrokken (CGVS, pg.11). Daarna zouden zij het huis hebben doorzocht, maar omdat zij niets vonden, waren zij ervan overtuigd dat er u er niet meer was en konden zij niet bevroeden dat u net was weggevlucht (CGVS, pg.11). Na september 2014 zouden de autoriteiten uw huis verder niet meer in het oog hebben gehouden (CGVS, pg.11).

Wat verder opmerkelijk is, is dat een militaire eenheid zich tevreden stelde met de enkele verklaringen van uw echtgenote, nl. dat u al een hele tijd in Turkije verbleef. Logischerwijze kan worden verondersteld dat u, die in het huis woonachtig was, toch op zijn minst enkele sporen zou nalaten waardoor er kon worden geconcludeerd dat u er wel nog recent was geweest, denk maar aan mannenkledij, vuile was, en allerhande spullen die erop konden wijzen dat uw echtgenote in mannelijk gezelschap vertoefde. U geeft aan dat u hierin voorzorgen had genomen en preventieve maatregelen had genomen zodat niet kon worden gezien dat u er was geweest (CGVS, pg.12). Het is echter zeer opmerkelijk dat, gezien het feit dat u gedurende die elf jaar nooit eerder in het vizier kwam van de autoriteiten, u iedere dag, steeds opnieuw, dergelijke maatregelen zou treffen om geen enkel spoor achter te laten, niet wetende wanneer er mogelijks een inval zou kunnen plaatsvinden. Ook uw verklaring dat er tussen september 2014 en mei 2015 geen merkwaardige zaken zijn gebeurd bij uw huis, toch gelet op uw verklaring dat de autoriteiten bronnen hadden binnen de wijk en zodoende informatie over u konden te weten komen, is opvallend. Indien zij daadwerkelijk over dergelijke plaatselijke bronnen beschikten, kan worden verondersteld dat u al veel eerder zou zijn lastiggevallen en/of dat de autoriteiten wel meer dan één keer uw huis zouden zijn binnengevallen om te verifiëren of u er niet aanwezig was.

Eveneens opvallend is dat u niet meteen besloot Bagdad te verlaten, maar integendeel nog tot mei 2015, nog ruim acht maanden, in Bagdad bleef, meer bepaald de Saidiya-wijk (CGVS, pg.11). Indien u daadwerkelijk vreesde te worden gezocht door de autoriteiten daar u gelinkt werd aan een complot van oud-officieren, kan niet worden begrepen waarom u zich vervolgens nog acht maanden in dezelfde stad zou schuilhouden. Uw verklaring dat u geen geld had en dat u de hoop had dat de situatie zou verbeteren (CGVS, pg.13), is weinig afdoende, gelet op de sterke beschuldigingen die tegen u zouden zijn geuit. Uiteindelijk zou u in mei zijn kunnen vertrekken dankzij uw echtgenote die haar auto zou hebben verkocht. De vraag dringt zich dan ook op waarom zij niet eerder de auto kon verkopen en haar werktraject met het openbaar vervoer kon doen (CGVS, pg.13), opnieuw in acht genomen dat uw leven in gevaar was.

Daarenboven zou u evenmin problemen hebben gekend op de luchthaven van Bagdad toen u met uw eigen documenten naar Erbil vloog (CGVS, pg.13). Ook dit gegeven wijst er niet op dat u gesignaleerd stond bij de autoriteiten. Overigens, de vaststelling dat u zich met eigen documenten en dus onder uw eigen identiteit aanmeldde bij de luchthavenautoriteiten, wijst op een gebrek aan vrees in uw hoofde.

U weet evenmin aan te geven of er zich na uw vertrek in mei 2015 nog zaken hebben voorgedaan nabij uw huis in Dora (CGVS, pg.12). Nochtans zou uw zus naast uw huis wonen in Dora (CGVS, pg.3). U zou echter geen contact meer met uw zus hebben opgenomen daar het u toch niet meer interesseert en u sowieso niet terug zult keren naar Irak (CGVS, pg.12). Er dient geen betoog dat deze toch wel zeer lakse en ongeïnteresseerde houding, niet in overeenstemming is te brengen uw beweerde vrees voor

vervolgning. Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich informeert betreffende zijn situatie in zijn thuisland en de evolutie daarvan. Te meer u in Dora nog over de nodige familiale contacten beschikte.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt te worden vervolgd omwille van uw profiel als oud-militair en Baathist. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw militaire badge, 3 foto's van u in militair uniform, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw kinderen en echtgenote en een kopie van uw voedselrantsoenkaart tonen uw identiteit, origine en vorige werkzaamheden aan. Elementen die hier niet ter discussie staan. Een kopie van de arrestatie van uw neef en een kopie van de beslissing van de rechtbank betreffende zijn vrijlating en tonen enkel de problematiek van uw neef aan. U slaagt er echter niet in een link te maken met uw beweerde problemen. Hetzelfde geldt voor de twee fragmenten betreffende oud-officieren die steun geven aan de opstandelingen.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities

op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante km, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In hoofddorde (punt I. van het verzoekschrift) geeft verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet voor de erkenning als vluchteling, en dat hij met name een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker gaat hierbij vooreerst (punt I.a van het verzoekschrift) in op de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij gaat in op volgende motieven: (1) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd omwille van zijn profiel van ex-militair en ex-lid van de Baathpartij, omdat hij na de val het regime in 2003 geen enkele functie heeft uitgeoefend die in verband stond met het leger, noch enige politieke activiteit heeft gehad en tot 2009 nooit problemen zou hebben gehad omwille van zijn voormalige functie ten tijden van het Baath-regime en (2) de periode van 8 maanden waarin verzoeker nog in het land is gebleven na het incident. Daarnaast (punt I.b van het verzoekschrift) vestigt hij de aandacht op het feit dat hij in het verleden een lid was van de Baath-partij en dat dit voldoende is voor een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker baseert zich in dit verband op "Country Advice Iraq: Iraq – IRQ38656 – Musicians – Former Baath Party members – State protection – Internal relocation" van 11 mei 2011 van Refugee Review Tribunal van Australië. Hij stelt dat de situatie is veranderd ten opzichte van de periode tussen 2003 en 2010 en verwijst naar recente incidenten van 2014. Ook is hij van mening dat een intern vluchtalternatief niet

mogelijk is en citeert uit *“Operational Guidance Note Iraq”* van 1 juni 2009 (heruitgave juli 2010) van UK Home Office. In een derde onderdeel (punt I.c van het verzoekschrift) stelt verzoeker dat hij niet wordt betwist dat verzoeker soenniet is en dat er verschillende vaststellingen dienen te gebeuren in dit verband in zijn regio. Verzoeker baseert zich in dit verband op de *“Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 van het UNHCR (verzoekschrift, stuk 9), een verwijzing naar een artikel *“Iraqi Sunnis flee Anbar only to find new dangers in Baghdad”* van 17 mei 2015 van [washingtonpost.com](http://www.washingtonpost.com) en een uittreksel uit een artikel *“Iraqi Sunnis forced to abandon homes and identity in battle for survival”* van 5 april 2015 van [theguardian.com](http://www.theguardian.com). Tot slot is verzoeker van mening dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast (onderdeel I.d van het verzoekschrift).

2.1.2. In ondergeschikte orde (punt II. van het verzoekschrift) voert verzoeker aan dat hij aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met punt *“1. DEFINITIE”* en gaat in punt 2. in op *“2. GEBREK AAN SIGNIFICANTE VERANDERINGEN IN BAGDAD SINDE JUNI 2015”*.

Hij begint punt *“1. DEFINITIE”* met het verwijzen naar en het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 EVRM, en een verwijzing naar een arrest van het EHRM van 27 september 1995, McCann e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 18.984/91. Tevens verwijst hij naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 in de zaak *“Aboucabar Diakité tegen het CGVS”*, C-285/12. Hij stelt vast dat de Commissaris-generaal niet betwist dat er een intern gewapend conflict bestaat in Bagdad. Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst hij andermaal naar laatstgenoemd arrest en naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 in de zaak *“Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie”*, C-465/07. Aangezien het Hof van Justitie geen verdere aanwijzingen heeft gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te begeleiden het vereiste niveau van geweld concreet te evalueren, meent verzoeker dat de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot wijdverbreid geweld leerzaam is op dit punt, en in het bijzonder het arrest van 28 juni 2011, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, 8319/07 en 11.449/07. Hoewel het begrip *“willekeurig geweld”* vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip *“algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM”*, is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat die een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij betoogt als volgt:

“A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS (DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat “de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig”.

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website “Iraq Body Count” (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: “Rockets, gunfires, car bomb, IEDs, etc”.

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:

- 1. 13/11/2015: Zelfmoordaanslag in een begrafenisplechtigheid: privé-eigendom, gericht op burgers.*
- 2. 08/11/2015: Zelfmoordaanslag in een drukke markt in Kiara (Bagdad). Het doen ontploffen van een bom in een zeer drukke markt toont duidelijk aan dat burgers een directe doelwit vormen voor de terroristen. Deze aanval is werd ook vermeld in het laatste rapport van het ISW (Institute for the Study of War): Deze kaart vermeldt dat ISIS een aanslag heeft gepleegd in de wijk van Sadr City.*
- 3. 26/10/2015: 14 mensen komen om in een zelfmoordaanslag.*
- 4. 30/10/2015: 24 mensen komen om in Camp Hurriya ten gevolge van een raketaanval.*
- 5. 05/10/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.*

6. 03/10/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag tegen een sjiiitische schrijn: Akte tegen een religieuze plaats die duidelijk is gericht tegen burgers.

7. 21/09/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.

8. 17/09/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag.

Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als intens.

De COI Focus Irak van 06/10/2015 geeft het aantal "ernstige" aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.

Aldus, voor 2013, werden 48 aanvallen werden, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 31 aanvallen. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van dezelfde jaar.

Daarnaast weergeeft de site "Iraq Body Count" elke dag de aanslagen die gepleegd werden in de belangrijkste steden van Bagdad, over een periode van 18 weken (van 07/07/2015 tot 13/11/2015 in andere woorden 129 dagen).

Voor elk van deze dagen, zonder uitzondering, kan men zien dat een aanval in Bagdad plaatsvond met altijd minstens 3 doden. Er vonden zich dus in Bagdad 129 aanslagen plaats in 129 dagen (zonder dat men hier stilstaan op het feit of deze aanvallen als ernstig of niet kunnen worden beschouwd). Wij vertrekken bovendien vanuit het principe dat wanneer er minstens 3 burgers omkomen, de aanval kan worden beschouwd als "ernstig", aangezien de aanval het leven nam van een burger en dit elke dag gedurende 129 opeenvolgende dagen.

Gezien deze cijfers kunnen we niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad.

Als we verwijzen naar de recente aanslagen van 13/11/2015 in Parijs en de omvang dat een dergelijke drama heeft genomen in de hele westerse wereld, moet niet de dagelijkse aanslagen in Bagdad minimaliseren.

Het is daarom noodzakelijk om dezelfde gegevens te vergelijken, anders is alle evenredigheidsverhouding zinloos: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 06/10/2015 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevlucht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

- Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.
- 2014 is het dodelijkst jaar met 18.236 overledenen.
- Voor 2015 tellen we 12.811 doden in november 2015.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren (2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin 2015 (dat nog niet voltooid is) al meer dodelijke slachtoffers kent dan het gehele jaar van 2013 en overtreft de laatste 6 maanden van 2013, in termen van het aantal slachtoffers dat omgekomen zijn (6639 overledenen over de laatste 6 maanden van 2013, met andere woorden een gemiddelde 1106 slachtoffers per maand – 12.811 zijn omgekomen tot op 15/11/2013 met andere woorden een gemiddelde 1220 slachtoffers per maand) vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: "het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde. Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL).

[tabel van de evolutie van het aantal burgerdoden in Irak sedert 2003]

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

1. In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: "Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist".

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt honderden doden en gewonden per maand.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld. Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

- In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC) somt elke dag alle slachtoffers in elke grote stad in Irak en dus ook in Bagdad "Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others".

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

- 16/11/2015 : 13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; 13/11/2015 : 32 ; 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 : 16 ; 01/11/2015 – 09/11/2015 : 75 ; 163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosief in het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: "Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad. De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in de buurt van een

veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

□ In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.150 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. In Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015.

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een autobom dat bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explosieve jas door een zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van de belangrijkste toegangspunten tot het sjiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag.

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015, van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

□ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015.

□ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

□ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls »-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing.

[tabel van het aantal burgerdoden per maand in Irak van 2013 tot 2015]

2. Er dient erop gewezen te worden te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alleen de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen" (<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-le-dit-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

3. Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf vonSponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...).Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het

Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie.”

In punt “2. GEBREK AAN SIGNIFICANTE VERANDERINGEN IN BAGDAD SINDS JUNI 2015” stelt verzoeker als volgt:

“Het CGVS publiceert regelmatig "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen) " die tot doel hebbe om “de grote lijnen van het beleid te presenteren zoals bepaald door het Commissariaat-generaal voor de behandeling van asielverzoeken ingediend door de burgers van landen in kwestie. ”.

Deze maand werden er drie "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen) " gepubliceerd met betrekking tot de Iraakse burgers. Een nota op 2.06.2015 (stuk 4), een nota op 3.09.2015 (stuk 5) en een nota op 26.10.2015 (stuk 6).

Op 02/06/2015 “De Commissaris-generaal is van mening dat de volgende provincies ervaren een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, de centrale provincies Bagdad [...] De Iraakse asielzoekers kunnen in sommige omstandigheden de bedreiging van hun leven of persoon ontwijken, vanwege de onveiligheid in de bovengenoemde provincies, door zich te vestigen buiten deze provincies. Deze interne vluchtmogelijkheid is alleen van toepassing als er werkelijk kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een echte interne vluchtmogelijkheid beschikt” (stuk 4).

Op 03/09/2015, verklaart de Commissaris-generaal dat “voor mensen uit Bagdad en de omliggende districten, we aan het onderzoeken zijn of het nog steeds gerechtvaardigd is om per definitie de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In afwachting van de resultaten van deze analyse, heeft de Commissaris-generaal besloten om de beslissingen met betrekking tot de mensen uit deze regio te bevriezen”(stuk 5).

Op 26/10/2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat “uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker” (stuk 6).

In juni 2015 was verweerder van mening dat de willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon. Na het bevriezen van de beslissingen met betrekking tot de buurgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, de Algemene Commissie is nu van mening dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Verweerder toont echter absoluut niet aan hoe de situatie in Bagdad veranderd zou hebben tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015.

Alhoewel , en zoals aangetoond hierboven, de situatie is niet echt veranderd in Bagdad tussen juni 2015 en oktober 2015, waarin de subsidiaire bescherming niet meer aan de inwoners van Bagdad werd verleend.

Op 12 mei 2015 stelde de RvV dat er: “ten eerste niet betwist wordt, noch door de verzoeker, noch door verweerder, dat de situatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, sterk verslechterd in de afgelopen jaren en dat deze verslechtering leidt tot de toekenning van subsidiaire bescherming voor onderdanen van deze regio in Irak”.

De Raad voegt toe: “Aangezien het duidelijk is uit de objectieve informatie die door de verdediging voorgebracht werden, maar ook door de aanvrager, dat de centrale regio van het land is het meest getroffen door geweld, een terugkeer van de aanvrager in dit deel van Irak, niet kan worden beschouwd. De situatie in Irak, met name in Bagdad, dat de gewone verblijfsgebied van de aanvrager, momenteel overeenkomt met een context willekeurig geweld als onderdeel van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet, gezien de rapporten die naar voren werden gebracht door beide partijen, lijkt het in feite, dat het geweld willekeurig is en een reëel risico vormt voor burgers, voor hun leven of hun persoon, terwijl in casu niet aangetoond zou worden dat ze vervolgingen zouden vrezen op grond van hun ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève. Ten gevolge hiervan, acht de Raad noodzakelijk om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen aan de verzoeker”.

Verweerder gaat niet in op de details van de omkering van haar positie, terwijl een paar maanden geleden, beweerde ze dat de centrale regio van het land was het meest werd getroffen door geweld.”

2.1.3. In uiterst ondergeschikte orde (punt III. van het verzoekschrift) acht verzoeker (1) artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet, (2) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en (3) artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geschonden.

Hij verwijt de Commissaris-generaal dat hij onvoldoende rekening houdt met de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014. Verder stelt hij dat de vreemdelingenwet en de asieltkwificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel. Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Wat de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt verweerder, volgens verzoeker, ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak. Verder verwijt hij de Commissaris-generaal dat hij niet motiveert waarom enkele maanden terug personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. De Commissaris-generaal legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Waar verzoeker zich tot slot beroept op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, stelt hij dat de Commissaris-generaal verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De “*COI Focus*” van 6 oktober 2015 bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de Raad.

2.1.4. Op de zitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met bijkomende stukken ter ondersteuning van zijn asielaanvraag: (1) arrestatiebevel van 27 oktober 2015; (2) uitnodiging door de sjiitische partij wegens ex-lidmaatschap van de Baath-partij.

2.2. In zoverre onderdeel III. van het verzoekschrift doelt op onregelmatigheden die niet door de Raad kunnen worden hersteld, in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, worden deze bij voorrang onderzocht.

Wat de voorgehouden schending van artikel 48/4, § 2, c) van vreemdelingenwet betreft (punt III.a van het verzoekschrift), valt een onderzoek van de grief samen met de vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de Raad hiervoor verwijst punt 2.5. van het arrest.

Wat de formele motiveringsplicht betreft (punt III.b van het verzoekschrift), voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde “*COI Focus*” slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2).

In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de

verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630).

Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (BS 27 januari 2004, p. 4636).

Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301).

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling de Commissaris-generaal verplicht om de informatie waarover hij beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de "COI Focus" gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM van 28 juni 2011, dat in de zaak Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk (zaken 8319/07 en 11.449/07) in paragraaf 233 stelde: "*That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*" (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend.

Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.") *In casu* stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze

informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde "COI Focus" werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is niet dienstig.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.4. Wat de uitleg in het verzoekschrift betreft dat de autoriteiten verschillende keren zijn langs geweest op zijn oud adres dat in de registers werd opgenomen, zoals verschillende burens getuigen, dat hij nooit zijn nieuw adres officieel heeft gemaakt, dat zijn neef onder dwang de naam en het adres van verzoeker aan de autoriteiten heeft gegeven en dat deze inderdaad pas midden september 2014 zijn langs geweest op zijn nieuwe adres, merkt de Raad op dat de motivering overeind blijft dat verzoeker sinds de val van het Baath-regime geen problemen heeft gekend gedurende 11 jaar. Verzoeker is van mening dat het adres in Dora op de voedselrantsoenkaart los staat van de registratie in de registers van ex-leden van de Baath-partij. Verzoeker bleef echter in Bagdad wonen zonder noemenswaardige problemen te hebben gehad en slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dat hij zijn adres sinds zijn verhuis in 2009 niet officieel zou hebben laten wijzigen en een ondergedoken bestaan zou hebben gekend, maakt het immers hoegenaamd niet aannemelijker dat de autoriteiten op geen enkele manier verzoeker zouden hebben kunnen viseren.

Zo staat vast dat de bestreden beslissing terecht motiveert, zoals hierna samengevat:

(1) Verzoeker heeft na de val van het regime in 2003 geen enkele functie meer uitgeoefend in verband met het leger, noch enige politieke activiteit gehad, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij alsnog een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben omwille van zijn profiel van ex-militair en ex-lid van de Baath-partij. Gedurende zes jaar heeft verzoeker zijn leven geleid, in dezelfde buurt, op het zelfde adres. Hij ondervond geen moeilijkheden en geeft duidelijk aan dat hij nooit echt in het vizier werd genomen door milities of het Iraakse regime.

(2) Verzoekers relaas over het filmpje van januari 2014 overtuigt evenmin. Verzoeker stelt dat het filmpje van de ex-officieren opriep om tegen het regime te gaan strijden. Enkele maanden later gebeurde dan een grote actie tegen die officieren waarbij er volgens verzoeker ook twee van hen in zijn wijk Dora werden geliquideerd. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet werd opgemerkt door de autoriteiten en op dit ogenblik niet werd gevisieerd. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker hierover zelf aangaf dat hij de wijk verliet voor belangrijke zaken, meestal voor officiële instanties, zoals de aanvragen van identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen (CGVS-interview, stuk 5, p. 9). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoeker moeilijk te vinden was omdat zijn adres nog steeds in Rusafa stond. Verzoeker woonde in 2014 reeds vier jaar op hetzelfde adres in Dora, zodat de autoriteiten op een of andere manier verzoeker zouden kunnen hebben teruggevonden, indien hij daadwerkelijk aan het filmpje gelinkt zou zijn of zou worden geacht.

(3) Om dezelfde reden is de bewering dat verzoeker pas na de arrestatie van zijn neef die beschuldigd werd van terrorisme en die op zijn beurt verzoekers naam en adres aan de autoriteiten zou hebben gegeven niet aannemelijk.

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker, die geen zichtbare positie bekleedde, een zeer laag Baath-profiel heeft gehad en bovendien elke verbinding tussen zijn werk en zijn politieke achtergrond sinds 2003 vermijdt.

Wat de herhaling betreft van de vaststellingen dat verzoeker nog meer dan 8 maanden in Bagdad verbleef na het voorgehouden incident, daargelaten het feit dat dit de ernst van de voorgehouden problemen in het gedrang brengt, acht de Raad het geen aannemelijke verklaring dat dit zijn oorzaak vindt in praktische beslommingen, zodat ook dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker verder niet concreet ingaat op verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing:

(i) Na de eenmalige inval zouden de autoriteiten verzoekers huis niet meer in de gaten hebben gehouden, wat niet aannemelijk is.

(ii) *“Wat verder opmerkelijk is, is dat een militaire eenheid zich tevreden stelde met de enkele verklaringen van uw echtgenote, nl. dat u al een hele tijd in Turkije verbleef. Logischerwijze kan worden verondersteld dat u, die in het huis woonachtig was, toch op zijn minst enkele sporen zou nalaten waardoor er kon worden geconcludeerd dat u er wel nog recent was geweest, denk maar aan mannenkledij, vuile was, en allerhande spullen die erop konden wijzen dat uw echtgenote in mannelijk gezelschap vertoefde. U geeft aan dat u hierin voorzorgen had genomen en preventieve maatregelen had genomen zodat niet kon worden gezien dat u er was geweest (CGVS, pg.12). Het is echter zeer opmerkelijk dat, gezien het feit dat u gedurende die elf jaar nooit eerder in het vizier kwam van de autoriteiten, u iedere dag, steeds opnieuw, dergelijke maatregelen zou treffen om geen enkel spoor achter te laten, niet wetende wanneer er mogelijks een inval zou kunnen plaatsvinden. Ook uw verklaring dat er tussen september 2014 en mei 2015 geen merkwaardige zaken zijn gebeurd bij uw huis, toch gelet op uw verklaring dat de autoriteiten bronnen hadden binnen de wijk en zodoende informatie over u konden te weten komen, is opvallend. Indien zij daadwerkelijk over dergelijke plaatselijke bronnen beschikten, kan worden verondersteld dat u al veel eerder zou zijn lastiggevallen en/of dat de autoriteiten wel meer dan één keer uw huis zouden zijn binnengevallen om te verifiëren of u er niet aanwezig was.”*

(iii) *“Daarenboven zou u evenmin problemen hebben gekend op de luchthaven van Bagdad toen u met uw eigen documenten naar Erbil vloog (CGVS, pg.13). Ook dit gegeven wijst er niet op dat u gesignaleerd stond bij de autoriteiten. Overigens, de vaststelling dat u zich met eigen documenten en dus onder uw eigen identiteit aanmeldde bij de luchthavenautoriteiten, wijst op een gebrek aan vrees in uw hoofde.”*

(iv) *“U weet evenmin aan te geven of er zich na uw vertrek in mei 2015 nog zaken hebben voorgedaan nabij uw huis in Dora (CGVS, pg. 12). Nochtans zou uw zus naast uw huis wonen in Dora (CGVS, pg.3). U zou echter geen contact meer met uw zus hebben opgenomen daar het u toch niet meer interesseert en u sowieso niet terug zult keren naar Irak (CGVS, pg. 12). Er dient geen betoog dat deze toch wel zeer lakse en ongeïnteresseerde houding, niet in overeenstemming is te brengen uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich informeert betreffende zijn situatie in zijn thuisland en de evolutie daarvan. Te meer u in Dora nog over de nodige familiale contacten beschikte.”*

Deze motieven, alsook de motivering over de neergelegde documenten, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, volstaat het aanhalen van algemene informatie uit rapporten of artikelen in punt I.b en punt I.c van het verzoekschrift niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient concreet aannemelijk te worden gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker ook heeft nagelaten om stuk 9 waarnaar wordt verwezen te voegen aan het verzoekschrift.

De fotokopies van het arrestatiebevel en de uitnodiging van de sjiitische partij die bij aanvullende nota ter zitting werden voorgelegd kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Dergelijke fotokopies kunnen immers gemakkelijk worden gemanipuleerd, zodat aan deze stukken en hetgeen hierop wordt afgebeeld geen bewijswaarde kan worden gehecht. Hoe dan ook kunnen de Arabischtalige documenten door de Raad niet in aanmerking worden genomen omdat ze, zoals voorgeschreven in artikel 8 van het PR RvV, niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Gelet op het voorgaande, is in deze niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn: *“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)*

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van

willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM 17 juli 2008, *N.A. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, § 115 ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 226, en EHRM 20 december 2011, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 geschreven over *“een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”*. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Asielkwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet *“reëel”* dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. In dit kader kan overigens eveneens worden verwezen naar het feit dat verzoeker immers verklaart dat

hij naast de voorgehouden incidenten geen andere incidenten meemaakte (CGVS-interview, stuk 5, p. 4, 9, 11).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker verwijst naar de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: *“(…) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (…).”* Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tot slot dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van de Commissaris-generaal, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleid (swijziging) moet weergeven. De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP